

Griffiennr. :
Parketnr. : GE66.97.615/97/SW2

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 21 juni 2005

De rechtbank van eerste aanleg, zitting houdende te Gent, **eenentwintigste kamer**, rechtsprekende in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken:

Gezien de stukken van vervolging.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN :

1. _____ bediende, geboren te _____ op _____, wonende te _____
2. _____, bakker, geboren te _____ op _____, wonende te _____

VERDACHT VAN :

I. Wat de silo betreft (not.nr. 66.97.615/97) :

De eerste en de tweede :

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

- A. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1, 1°, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormeld decreet, namelijk door

zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijk vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu :

door op het terrein, gelegen te ten
kadaster gekend onder in eigendom
toehorende aan geboren te op en
wonende te

Het oprichten van een silo voor meelproducten met hoogte 5,50 m en diameter 2 m op bestaand bijgebouw

te op niet nader te bepalen data in de periode gaande van 1.5.1997 tot 31.5.1997

de feiten sub A thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-1°, 146- 1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (BS. 08.06.1999)

II. Wat de container betreft (not.nr. 66.54.100088/99/SW3)

De eerste en de tweede :

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

B. Bij inbreuk op de artikelen 44 § 1-1°, 45 § 4, 64 (1°, 2° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (BS 12.04.1962), zoals nadien geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 43 § 4, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 (BS 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te

hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu:

door op het terrein, gelegen te _____ in eigendom
ten kadaster gekend onder _____ op _____ en
toehorende aan _____ geboren te _____ en
wonende te _____

door het plaatsen van een container (5,87 m lang – 2,83 m breed en 3 m hoog)

te _____ op een niet nader te bepalen datum in de periode gaande van 01.01.1997 tot en met 24.03.1997

de feiten sub B thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999).

- C. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1,1°,66 (1°,2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijk vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu :

door op het terrein hierboven omschreven, de werken vermeld onder de tenlastelegging B te hebben uitgevoerd

te _____ op niet nader te bepalen data in de periode gaande van 25.03.1997 tot 1.12.1998

de feiten sub C thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 147, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (BS 08.06.1999)

De eerste en de tweede :

tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43bis van het Strafwetboek, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 36.400 EUR d.w.z. elk een bedrag van 18.200 EUR zijnde hetzij de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, hetzij goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld, hetzij inkomsten uit belegde voordelen, waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklagde, de geldwaarde ervan dient te ramen (het equivalent bedrag).

De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde ter openbare terechtzitting van 24 mei 2005 :

- de vordering van het Openbaar Ministerie, uitgesproken door
substituut-procureur des Konings;
- de eerste beklagde en de tweede beklagde
in hun middelen van verdediging, voorgedragen door
henzelf, bijgestaan door meester advocaat te

De feiten

I.1. Op 23 juni 1997 stelde de daartoe bevoegde technische beambte bij het gemeentebestuur van vast dat ter hoogte van de een silo met geschatte diameter van 2 meter en een hoogte van ongeveer 5,50 meter was opgericht en dit zonder te beschikken over een voorafgaande en schriftelijke stedenbouwkundige bouwvergunning.

Hierover ondervraagd verklaarde de eerste beklagde niet op de hoogte te zijn dat voor het plaatsen van een meelsilo voor de exploitatie van een bakkerij een stedenbouwkundige vergunning vereist was. In een tweede verklaring (stuk 44) verduidelijkte zij dat de bakkerij een eenmanszaak betreft op naam van haar echtgenoot, de tweede beklagde. Zij verklaarde zich niet bereid de silo vrijwillig te verwijderen.

De eigenares van het pand, verklaarde geen toestemming te hebben gegeven voor de bouw van de silo, doch zich niet te verzetten

tegen de plaatsing van een silo voor zover hiervoor een bouwvergunning wordt aangevraagd.

medezaakvoerder van uit verkoper en installateur van de kwestieuze silo, verklaarde geen weet te hebben dat voor het plaatsen van een silo door de kopers geen stedenbouwkundige vergunning was aangevraagd.

De eerste beklagde diende op 13 januari 1998 een regularisatieaanvraag in bij

De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur (voorheen gemachtigde ambtenaar) vorderde bij brief van 1 december 1998 (stuk 31 e.v.), aangepast bij brief van 24 december 2001, lastens de eerste beklagde en de tweede beklagde het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand door het verwijderen van de meelsilo, dit onder verbeurte van een dwangsom van 2000 BEF per dag vertraging.

Zij motiveert dat de silo is geplaatst op het dak van een bijgebouw (garage), goed zichtbaar vanaf de rijweg en slechts op 0,50 meter van de perceelsgrens. Zij voert aan dat volgens de algemeen geldende stedenbouwkundige voorschriften die een goede plaatselijke aanleg moeten veilig stellen, dient opgeworpen te worden dat de imposante vormgeving en de inplanting op het dak van een bijgebouw een te zware belasting vormen op de onmiddellijke omgeving en het behoud van de silo stedenbouwkundig onaanvaardbaar is.

vorderde bij brief van 15 september 2004 lastens de tweede beklagde het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand onder verbeurte van een dwangsom van 125 EUR per dag vertraging, overwegend dat de constructie afbreuk doet aan de woonkwaliteit van de omgeving en de uitgevoerde werken niet in aanmerking komen voor regularisatie.

1.2. Links van de bakkerij situeert zich een voor het publiek toegankelijke parkeerplaats alwaar een container van 5,78 meter lang op 2,83 meter breed en een geschatte hoogte van 3 meter is opgesteld in de lanas richting, verhuurd door het bedrijf uit

Deze container wordt door de beklagden gebruikt voor de opslag van bakkerijgrondstoffen en is niet verplaatsbaar.

Hierover ondervraagd op 2 februari 1999 verklaarde de tweede beklagde dat de kwestieuze container er al twee jaar staat, sinds de verbouwing van de bakkerij. Hij zou zich zo snel mogelijk in orde stellen.

Het college van burgemeester en schepenen van vorderde bij beslissing van 9 november 2004 het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, onder de verbeurte van een dwangsom van 125 EUR. Zij motiveerde haar herstellenvordering erop wijzend dat de uitgevoerde werken niet voor regularisatie in aanmerking komen en het plaatsen van een container in een voortuinstrook bij een bestaande winkel storend is

voor de woonomgeving, afbreuk doet aan de woonkwaliteit van de omgeving en stedenbouwkundig niet verantwoord is.

II.1. Ter openbare terechtzitting van 12 april 2005 verklaarden de beklaagden dat de plaats in haar oorspronkelijke toestand is hersteld.

Uit het nazicht door de politie regio is komen vast te staan dat de container en de meelsilo verwijderd werden. Verder werd vastgesteld dat de bakkerij niet meer wordt uitgbaat door de beklaagden.

Beoordeling

III.1. Uit de gegevens van de strafinformatie, de fotoreportage en de verklaringen van de beklaagden blijkt ten genoeg van recht dat de hiervoor vermelde feiten die ten grondslag liggen van de telastleggingen A, B en C niet worden betwist en naar eis van recht bewezen zijn.

De beide beklaagden kunnen niet gevolgd worden in hun verweer niet op de hoogte te zijn geweest dat de door hen uitgevoerde werken (oprichting meelsilo en installatie van een niet verplaatsbare container) illegaal waren nu deze werken werden uitgevoerd zonder te beschikken over een voorafgaande en schriftelijke stedenbouwkundige vergunning. Zodra zij over deze illegaal uitgevoerde werken ondervraagd werden, verkozen zij deze wederrechtelijke toestand nog jaren te laten voortduren.

De eerste beklaagde en de tweede beklaagde kunnen niet gevolgd worden waar zij voorhouden dat het strafdossier m.b.t. de meelsilo los staat van het strafdossier m.b.t. de container. Beide installaties werden illegaal opgericht tot verdere uitbouw en exploitatie van de bakkerij.

De eerste beklaagde en de tweede beklaagde hebben wetens en willens wat betreft de telastleggingen A, B en C een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht, volledig gericht op het uitbouwen van hun bakkerij.

De eerste beklaagde en de tweede beklaagde kunnen evenmin gevolgd worden in hun verweer waar zij voorhouden dat de redelijke termijn is overschreden nu de eerste vaststellingen zich situeren in het jaar 1997 en de zaak pas aanhangig werd gemaakt voor de correctionele rechtbank op 30 maart 2005.

Het is juist de houding van de beklaagden die aanleiding gaf tot het voortduren van het strafonderzoek. Niets belette de beklaagden aan de illegale oprichting van de meelsilo en de plaatsing van een niet verplaatsbare container te verhelpen door onmiddellijk de plaats in haar oorspronkelijke toestand te herstellen.

Dat het strafonderzoek heel wat tijd in beslag nam, is mede te wijten aan het feit dat de beklaagden de gelegenheid werd geboden de illegale toestand te regulariseren en is verder ook in belangrijke mate te wijten aan de snelle opvolging van wetgevende initiatieven. Het openbaar ministerie heeft terecht de voorkeur gegeven aan duidelijkheid m.b.t. de voor deze zaak essentiële decretale bepalingen zoals de handhavingmaatregelen en

herstelmaatregelen inzake ruimtelijke ordening. Dit alles strekte tot voordeel van de beklaagden.

Er is in deze omstandigheden geen sprake van een overschrijding van de redelijke termijn (toepassing artikel 21ter V.T.Sv)

III.2. De feiten die ten grondslag liggen van de bewezen verklaarde telastleggingen A, B en C, zoals hiervoor omschreven, zijn in hoofde van de eerste beklaagde en de tweede beklaagde de uiting van éézelfde voortgezette strafbare gedraging en maken aldus slechts één misdrijf uit waarvoor aan deze beklaagden ingevolge artikel 65 Strafwetboek slechts één straf dient te worden opgelegd, namelijk deze die voorzien is voor het misdrijf waarop de zwaarste straf is gesteld, zijnde de telastlegging C.

De bewezen verklaarde telastleggingen getuigen in hoofde van deze beklaagden van een gebrek aan respect voor de regelgeving inzake ruimtelijke ordening. Het belang van de gemeenschap, en in het bijzonder van de leefomgeving bij het behoud van een goed ruimtelijk beleid werd ondergeschikt gemaakt aan persoonlijk belang en in het bijzonder financieel belang van de beklaagden.

Een geldboete zoals hierna bepaald, geldt als passende maatschappelijke terechtwijzing.

Bij de straftoemeting houdt de rechtbank rekening met de ernst van de feiten en met het gegeven dat de beklaagden uiteindelijk zelf de plaats hebben hersteld in de oorspronkelijke toestand zodat een deel van de op te leggen geldboete met uitstel kan verleend worden.

De feiten zijn immers van aard dat zij gestraft kunnen worden met een werkstraf of één of meer straffen van niet meer dan vijf jaar moet de afwezigheid van voorgaande veroordelingen tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden in acht genomen worden bij de toepassing van de strafwet.

Geen retroactiviteit van de strengere strafwet : art. 2, 2de lid S.W

De toepassing van de wet van 26 juni 2000 (B.S. 29 juli 2000) met ingang van 1 januari 2002 brengt een (marginale) verhoging van de geldboeten met zich mee. Aangezien de aan de beklaagde ten laste gelegde feiten dateren van voor de inwerkingtreding van deze wet, mag de verhoging van de geldboeten niet op deze feiten toegepast worden.

Het bedrag van de geldboete, verplicht uit te drukken in EUR, dient dan ook berekend te worden door de verhoging van de door 40,3399 gedeelde geldboete zoals bepaald in het strafwetboek, met de opdecimien geldend op het ogenblik van de gepleegde feiten.

(dus dit is : geldboete in frank x 1990 opdecimes: 40,3399)

Het hierboven vermelde geldt niet:

- voor de op te leggen bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, zoals bepaald bij art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen, gewijzigd bij art. 3 van de programmawet van 24 december 1993, deze bijdrage is immers geen straf (vaste rechtspraak van het Hof van Cassatie: zie o.m. Cass. 8.10.1996
9.11.1994, Cass.,
Cass. 30.6.1993,
- voor de vergoeding opgelegd in uitvoering van art. 71 van de wet van 28 juli 1992 en het KB van 29 juli 1992 tot wijziging van art. 91 van het KB van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, gewijzigd bij KB van 23 december 1993 en bij K.B. van 11 december 2001; ook deze vergoeding is geen straf (Cass. 9.11.1994,

III.3. Gelet op de herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand komen de herstellvorderingen te vervallen.

III.4.1. Het openbaar ministerie vordert overeenkomstig artikel 42 en 43bis van het Strafwetboek de eerste beklaagde en de tweede beklaagde elk te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van 18.200,00 EUR zijnde de vermogensvoordelen die zij rechtstreeks uit het misdrijf heeft verkregen. Het totale vermogensvoordeel wordt door het openbaar ministerie begroot op 36.400,00 EUR.

Het openbaar ministerie verduidelijkt de berekening van het vermogensvoordeel als volgt :

- geschatte huurwaarde van een meelsilo en container : 400,00 EUR per maand;
- aanvangsfase :
 - 1 juni 1997 tot 31 december 1997 : 7 maanden
 - 1 januari 1998 tot 31 december 2004 : 7 jaar of 84 maanden
- totaal : 91 maanden te vermenigvuldigen met 400,00 EUR per maand : 36.400,00 EUR

III.4.2. De voordeelontneming heeft tot doel de onrechtmatige voordelen die uit het misdrijf werden verkregen aan de dader te ontnemen.

Het kan niet betwist worden dat de beklaagden als gevolg van de illegaal uitgevoerde werken financieel voordeel hebben gehaald, in de zin van kostenbesparingen door het huren van een container of bijkomende werkruimte en van een meelsilo op legale wijze.

Het verworven financieel voordeel kan niet exact begroot worden. In ieder geval is de huurprijs van een silo en een container begroot op 400,00 EUR sterk overdreven. Het komt de rechtbank voor dat in het kader de

beroepsuitoefening van de beklaagden en meer bepaald een regelmatige meelleveranties door eenzelfde producent de huurprijs van een silo en container wel heel laag ligt.

De rechtbank weerhoudt een gemiddelde huurprijs per maand van 50,00 EUR, te vermenigvuldigen met 91 maanden, totaal 4 550,00 EUR.

Het vermogensvoordeel in hoofde van elk der beklaagden is derhalve te begroten op 2 275,00 EUR.

* * * * *

OM DEZE REDENEN, en gelet op de volgende artikelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35 en 41 van de wet van 15 juni 1935;
art. 162, 182, 184, 185§1, 189, 190, 194 van het Wetboek van Strafvordering;
art. 3, 38, 39, 40, 41, 43bis, 50, 65, 100 van het Strafwetboek, alsmede alle artikelen en wetsbepalingen aangehaald in de dagvaarding;
art. 1, 2 en 3 Wet 5 maart 1952 ; art. 1, 2° Wet 24 december 1993;
art. 28 en 29 Wet 1 augustus 1985; art. 58 K.B. 18 december 1986;
art. 1, 8, 14 §1 wet van 29 juni 1964 ;
art. 2, 3 en 4 Wet 26 juni 2000 (B.S. 29 juli 2000);
art. 1, 2 en 3 K.B. 11 december 2001 (B.S. 22 december 2001);

* * * * *

DE RECHTBANK, rechtdoende op tegenspraak,

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichtingen A, B en C SAMEN tot een **GELDBOETE van TWEEDUIZEND VIERHONDERD ACHTENZEVENTIG KOMMA VIERENNEGENTIG EUR (500 BEF verhoogd met duizend negenhonderd negentig decimes: 40,3399) (= 2.478,94 EUR).**

Beveelt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn bepaald bij artikel 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van EEN MAAND EN VIJFTIEN DAGEN.

Beveelt dat de tenuitvoering van het vonnis, in hoofde van de beklaagde wat betreft DUIZEND TWEEHONDERD NEGENENDERTIG KOMMA ZEVENENVEERTIG EUR (250 BEF verhoogd met duizend negenhonderd negentig decimes gedeeld door 40,9933 =) (= 1.239,47 EUR) of een vervangende gevangenisstraf van éénentwintig dagen van de uitgesproken geldboete van tweeduizend vierhonderd achtenzeventig komma vierennegentig eur zal uitgesteld worden voor een termijn van **DRIE JAAR** te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van TIEN EUR, verhoogd met 45 decimes, aldus gebracht op **VIJFENVIJFTIG EUR**, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Beveelt overeenkomstig artikel 42 § 3, 43 en 43 bis strafwetboek, de bijzondere verbeurdverklaring van 2.275 EUR, zijnde vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen in hoofde van de beklaagde

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichtingen A, B en C SAMEN tot een **GELDBOETE van TWEEUZZEND VIERHONDERD ACHTENZEVENTIG KOMMA VIERENNEGENTIG EUR (500 BEF verhoogd met duizend negenhonderd negentig decimes: 40,3399) (= 2.478,94 EUR).**

Beveelt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn bepaald bij artikel 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van EEN MAAND EN VIJFTIEN DAGEN.

Beveelt dat de tenuitvoering van het vonnis, in hoofde van de beklaagde wat betreft DUIZEND TWEEHONDERD NEGENENDERTIG KOMMA ZEVENENVEERTIG EUR (250 BEF verhoogd met duizend negenhonderd negentig decimes gedeeld door 40,9933 =) (= 1.239,47 EUR) of een vervangende gevangenisstraf van éénentwintig dagen van de uitgesproken geldboete van tweeduizend vierhonderd achtenzeventig komma vierennegentig eur zal uitgesteld worden voor een termijn van **DRIE JAAR** te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Zegt dat de beklaagde _____ verplicht is een bedrag van TIEN EUR, verhoogd met 45 decimes, aldus gebracht op VIJFENVIJFTIG EUR, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Beveelt overeenkomstig artikel 42 § 3, 43 en 43 bis strafwetboek, de bijzondere verbeurdverklaring van 2.275 EUR, zijnde vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen in hoofde van de beklaagde

Veroordeelt de beklaagde _____ in de eigen kosten van vonnisafschrift ten bate van de Staat, tot heden begroot op 72,10 EUR.

Veroordeelt de beklaagden _____ HOOFDELIJK tot de overige kosten, gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op 93,06 EUR.

Legt de beklaagden ELK tevens een vergoeding op van VIJFENTWINTIG EUR in uitvoering van artikel 71 van de wet van 28 juli 1992 en het K.B. van 29 juli 1992 tot wijziging van artikel 91 van het K.B van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, gewijzigd bij K.B. van 23 december 1993 en bij K.B. van 11 december 2001.

De herstellvordering is in hoofde van de beklaagden vervallen.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van EENENTWINTIG JUNI TWEEDUIZEND EN VIJF

Aanwezig :

- _____ alleenrechtsprekend rechter,
- _____ substituut-procureur des Konings;
- _____ e.a. adjunct-griffier.